

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3272/2019
30.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића, Божидара Вујичића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужених АД „ББ“ ..., чији је пуномоћник Љиљана Попадић, адвокат из ... и АД „ВВ“, чији је пуномоћник Милош Стијеља, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог АД „ББ“ из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1517/19 од 30.05.2019. године, у седници одржаној 30.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог АД „ББ“ из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1517/19 од 30.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог АД „ББ“ из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1517/19 од 30.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 661/2018 од 05.02.2019. године, одбијен је приговор недостатка пасивне легитимације туженог АД „ВВ“, а делимично је усвојен приговор недостатка пасивне легитимације туженог АД „ББ“. Тужбени захтев је делимично усвојен, па су обавезани тужени да тужиоцу за период од 01.03.2015. године до 31.08.2015. године, на име трошкова за исхрану у току рада солидарно плате појединачне износе са законском затезном каматом који су ближе одређени у изреци пресуде. Обавезан је тужени АД „ВВ“ из ... да тужиоцу за период од 01.09.2015. године до 28.02.2018. године на име трошкова за исхрану у току рада плати појединачне износе са законском затезном каматом који су ближе одређени у изреци пресуде. Обавезани су тужени да тужиоцу за период од 01.03.2015. године до 31.08.2015. године на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора солидарно плате појединачне износе са законском затезном каматом ближе одређене у изреци пресуде. Обавезан је тужени АД „ВВ“ да тужиоцу за период од 01.09.2015. године до 28.02.2018. године на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора плати појединачне износе са законском затезном каматом

који су ближе одређени у изреци пресуде. Одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да за период од 01.09.2015. године до 28.02.2018. године тужиоцу солидарно плате по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора појединачне износе ближе наведене у изреци пресуде са захтеваном затезном каматом на те износе. Обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове поступка од 70.340,00 динара у року од осам дан по правноснажности пресуде, а у случају доцње са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је предлог туженог АД „ББ“ за прекид поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1517/19 од 30.05.2019. године, одбијене су жалбе тужених и потврђена пресуда Основног суда у Суботици П1 661/18 од 05.02.2019. године у делу којим је одбијен приговор недостатка пасивне легитимације туженог АД „ВВ“, у усвајајућем делу и у делу којим је одбијен предлог за прекид поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени АД „ББ“ је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеном у смислу члана 404. ЗПП, ради разматрања правног питања од општег интереса, разматрања правног питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а према ставу 2. истог члана о дозвољености и основаности ревизије из става првог одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати неисплаћених накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев основан, а да је тужени АД „ББ“ у обавези да солидарно са туженим АД „ВВ“, тужиоцу плати тражене накнаде за период од 01.03.2015. године до 31.08.2015. године, односно до почетка рада тужиоца код послодавца следбеника (туженог АД „ВВ“), на основу закљученог уговора о раду са овим туженим. Врховни касациони суд налази да је побијана одлука донета у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, о постојању права тужиоца на исплату тражених накнада и о њиховој висини, али и о солидарној обавези тужених за период до 01.09.2015. године.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора поднета је 27.03.2018. године, а побијани део правноснажне пресуде је 296.000,00 динара.

Имајући у виду да је реч о имовинско правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази законски цензус за изјављивање ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић